



РЕПУБЛИКА СРБИЈА  
АПЕЛАЦИОНИ СУД НОВИ САД  
КЖ 1 1038/18  
17.12.2018. године  
Нови Сад

## У И М Е Н А Р О Д А

Апелациони суд у Новом Саду у већу састављеном од судија: Драгољуба Вујасиновића, председника већа, Ђурђине Бјелобабе, Зденке Стакић, Светлане Томић-Јокић и Слободана Велисављевића, чланова већа, са записничарем Надеждом Малкић-Станисављевић, у **кривичном предмету против окривљеног АА**, због кривичног дела тешко убиство из члана 114 тачка 11 Кривичног законика (КЗ), у поступку одлучивања по жалби браниоца окривљеног АА, адвоката Драгана Чолића из Новог Сада, изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду бр. К- 42/17 од 02.07.2018. године у седници одржаној пред другостепеним већем дана 17.12.2018. године, у смислу чл. 447 и 448 ЗКП, у присуству заменика АЈТ у Новом Саду, Браниславе Вучковић, окривљеног АА, који је спроведен из Окружног затвора у Новом Саду и браниоца окривљеног, адвоката Драгана Чолића из Новог Сада, једногласно је донео:

## П Р Е С У Д У

**Усвајањем** жалбе браниоца окривљеног АА, **преиначава се** пресуда Вишег суда у Новом Саду број К-42/17 од 02.07.2018. године у делу изречене мере безбедности одузимања предмета, па се према окривљеном АА отклања изречена мера безбедности одузимања предмета из члана 87 Кривичног законика, док се у преосталом делу жалба браниоца окривљеног АА **ОДБИЈА** као неоснована, а пресуда Вишег суда у Новом Саду број К-42/17 од 02.07.2018. године **ПОТВРЂУЈЕ**.

## О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом окривљени АА, оглашен је кривим због кривичног дела тешког убиства из члана 114 тачка 11 КЗ, па га је суд применом наведених цитираних законских одредаба члана 4, 42, 43, 44, 45 и 54 КЗ, осудио на казну затвора у трајању од 40 година у коју му је на основу члана 63 Кривичног законика урачунава време проведено у притвору по решењу Вишег суда у Новом Саду број КПП-100/16 од 17.08.2016. године, који притвор му се рачуна од 15.08.2016. године, када је лишен слободе, те задњи пут продужен решењем Вишег суда у Новом Саду број К-42/17 од 02.07.2018. године, па надаље.

На основу члана 258 став 4 ЗКП оштећени ББ и ВВ су са имовинско-правним захтевом упућени на парницу.

На основу члана 87 КЗ од окривљеног АА су: један мобилни телефон марке "Huawei" SCL-EL 01, ИМЕИ броја: ..., са припадајућом СИМ картицом оператера "ВИП" сер.бр. ...; један мобилни телефон марке "LG" H220, ИМЕИ броја: ..., са припадајућом СИМ картицом оператера "ВИП" сер.бр. ...; једна мала торбица црне боје у којој се налази мања бела кеса са натписом "Metafex" у којој се налази једна наруквица сиве боје са плочицом по средини без утиснутог натписа, један прстен тзв.бурма сиве боје и један пар минђуша сиве боје и један упалјач црне боје са натписом "Winston"; у наведеној торбици налази се и картица мобилног оператера "Теленор" сер. бр. ..., картица мобилног оператера "ВИП"сер. бр. ..., картица мобилног оператера "ВИП" сер.бр...., једна мајица кратких рукава плаве боје са натписом на грудима белим словима "Just do it", једне тексас фармерице плаве боје са каишом зелене боје, један пар сандала од коже црне боје број 44; један дукс плаве боје са натписом на грудима "USA sport desion", један пешкир плаве боје, један пар чарапа црне боје пронађене у кеси са натписом "Идеа", који предмети су пронађени у кеси сиве боје са натписом "Нике", један дукс на раскопчавање плаве боје са натписом "Bundeswet", једна мајица кратких рукава црне боје, једна мајица кратких рукава зелене боје са натписом на грудима "West Coast", једна мајица кратких рукава са водоравним наранџастим пругама, једне мушке боксерице, три пара чарапа црне боје, једна капа црне боје са натписом "New York"који предмету су пронађени у црној платненој торби са натписом "Oriflame".

На основу члана 264 став 4 ЗКП окривљени АА обавезан је да плати трошкове кривичног поступка у износу од 196.897,20 динара, које је дужан платити на жиро рачун Вишег јавног тужилаштва у Новом Саду, трошкове кривичног поступка који се односе на награду и нужне издатке пуномоћника оштећених адвоката Вељка Челекетића у износу од 762.000,00 динара, које је дужан платити оштећенима ББ и ВВ, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док награде и нужни издаци постављеног стручног саветника и постављеног пуномоћника млт. оштећене падају на терет буџетских средстава суда, а окривљени је ослобођен од плаћања преосталог дела трошкова кривичног поступка и паушалног износа.

На основу члана 266 ЗКП награда и нужни издаци браниоца по службеној дужности окривљеног АА, падају на терет буџетских средстава суда.

Против побијане пресуде **благовремено је жалбу изјавио бранилац окривљеног** због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 437 и члана 438 ЗКП, због повреде кривичног закона из члана 437 и члана 439 ЗКП, због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања из члана 437 и члана 440 ЗКП ЗКП, због одлуке о кривичној санкцији и о другим одлукама из члана 437 и члана 441 ЗКП, са предлогом да Апелациони суд у Новом Саду усвоји жалбу браниоца и побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, или исту преиначи тако што ће окривљеног осудити за кривично дело убиство из члана 113 КЗ, а истог ослободити оптужбе за

кривично дело тешко убиство из члана 114 тачка 11 КЗ и истом изрећи блажу кривичну санкцију од изречене првостепеном пресудом.

У жалби је стављен захтев да окривљени и бранилац буду обавештени о седници већа.

### **Одговора на жалбу, није било.**

Апелациони јавни тужилац у Новом Саду је у свом писменом предлогу КТЖ-1212/18 од 24.10.2018. године предложио да Апелациони суд у Новом Саду одбије као неосновану жалбу браниоца окривљеног АА, адвоката Драгана Чолића из Новог Сада, а побијану пресуду Вишег суда у Новом Саду број К-42/17 од 02.07.2018. године, потврди.

Апелациони суд у Новом Саду је одржао седницу већа у смислу члана 447 и 448 ЗКП, у присуству заменика АЈТ у Новом Саду, Браниславе Вучковић, окривљеног АА, који је спроведен из Окружног затвора у Новом Саду и браниоца окривљеног, адвоката Драгана Чолића из Новог Сада, па је након разматрања стања ствари у списима и побијане пресуде, испитујући побијану пресуду у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалби браниоца окривљеног, у складу са одредбом члана 451 став 1 ЗКП, имајући у виду наводе и предлоге истакнуте у жалби браниоца окривљеног и предлог Апелационог јавног тужиоца у Новом Саду, нашао да је жалба браниоца окривљеног основана у делу изречене мере безбедности одузимања предмета а да је у преосталом делу неоснована.

Неосновано се жалбом браниоца пресуда побија због битних повреда одредаба ЗКП из члана 437 и 438 ЗКП, и истиче да је повређени кривични законик, будући да нема доказа о одлучним чињеницама, да о свим одлучним чињеницама нису дата довољно јасна и прецизна образложења, а да дата образложења не одговарају садржини изведених доказа на које се позива суд у побијаној пресуди и да је због оваквих пропуста првостепени суд погрешно утврдио и чињенично стање. Насупрот жалбеним наводима браниоца окривљеног, Апелациони суд у Новом Саду налази да је првостепени суд у законито спроведеном доказном поступку, без битних повреда одредаба ЗКП, на основу релевантних доказа за пресуђење, таксативно побројаних на страни 5 и 6 образложења побијане пресуде, саслушао окривљеног, на сагласан предлог странака прочитао исказе сведока оштећених ББ и ВВ, сведока ГГ, ДД и ЋЋ, налазе и мишљења као и исказе са главних претреса вештака судске медицине др Стојана Петковића и др Раденка Вуковића, налазе и мишљења вештака НТКЦ Београд као и исказе са главних претреса вештака Стошић Јелене, основни и допунски судско психијатријски налаз тима вештака КЦВ-Клинике за психијатрију, као и исказ вештака др Гордане Мишић-Павков, вештака доц. др Кнежевић Владимира, представника тима вештака КЦВ -Клинике за психијатрију, прочитао писмене доказе из списка, које је правилно интерпретирао и оценио, након чега је правилно и потпуно утврдио чињенично стање битно за пресуђење.

Правилно је првостепени суд утврдио чињенично стање да је окривљени у ноћи између ... и .... године, око ... часова до ... часова у ..., у стању смањене урачунљивости, али не у битном степену, са директним умишљајем, свестан да

је његово дело забрањено и хтео његово извршење, лишио живота више лица од којих је једно дете, и то своју супругу ошт. ЕЕ и млт. кћерку ЖЖ рођену ... године, тако што је у стану на наведеној адреси, где је живео заједно са својом супругом и млт.кћерком, након свађе са ошт. ЕЕ, према истој у купатилу стана применио физичку силу у намери да је лиши живота тако што јој је прво задао ударце у пределу главе и тела, након чега је кухињским ножем дужине сечива око 20 цм истој задао три убодне и једну резну рану у пределу врата наневши јој тиме у збиру тешке телесне повреде опасне по живот у виду ране секотине предње стране врата ширине 10 цм и висине 4 цм чије дно завршава на кичменом стубу у склопу које ране су пресечени мишићи предње стране врата, гркљански поклопац, зид ждрела, десни десети мождани мишићи предње стране врата, гркљански поклопац, зид ждрела, десни десети мождани нерв, десна унутрашња вратна вена и десна заједничка вратна артерија, као и две убодине испод десног угла доње вилице димензија 2x0,7 цм са каналима ране који улазе у простор резне ране врата и убодину на левој страни врата димензија 2x0,7 цм приближно вертикалног правца са једним оштрим-горњим и једним затупастим-доњим углом, свестан да јој задаје повреде у делу тела где се налазе витални органи и да ће је лишити живота што је и хтео, као и два крвна подлива унутрашње стране десне надлактице пречника по 1,цм, крвни подлив унутрашње стране леве надлактице пречника 1 цм, крвни подлив десног чеоног и десног теменог дела поглавине нагњечења меких ткива унутрашњег угла десног ока и испод доњег десног капка са површним раздеротинама величине 0,5x0,1 цм, мрљасту нагњечину десне носне-усне бразде величине 1,5x0,5 цм, цртасту огреботину левог образа дужине 5 цм и огуљотину 1x1 цм, и више мрљастих крвних подлива предње стране врата, те је од повреда опасних по живот оштећена на лицу места преминула, након чега је у дневној соби у којој се у дечијем кревету налазила оштећена млт. ЖЖ стара четири месеца стиском шаке о главу именоване оштећене истој нанео тешке телесне повреде у виду линијског прелома темених костију, док је истовремено истим ножем именованој ошт. нанео резну рану у пределу предње стране врата дужине 9,5 цм у намери да је лиши живота, свестан да јој задаје повреде у делу тела где се налазе витални органи и да ће је лишити живота што је и хтео, наневши јој тиме тешке телесне повреде опасне по живот, у виду резне ране са пресецањем великих артерија и вена врата са последичним искрварењем од којих повреда је оштећена на лицу места преминула.

Првостепени суд је на овако правилно утврђено чињенично стање, наведено на страни 10 и 11 образложења побијане пресуде, правилно применио кривични закон када је у радњама окривљеног нашао све битне елементе кривичног дела тешког убиства из члана 114 тачка 11 КЗ, у односу на своју супругу ошт. ЕЕ и млт. ћерку ЖЖ, рођену ... године, дакле, стару свега 4 месеца, у објективном смислу, те субјективне елементе кривице како је то предвиђено чланом 22 КЗ, да је дело починио у стању смањене урачунљивости, али не до битног степена и са директним умишљајем, да је био свестан забрањености дела и хтео његово извршење и за своје чињеничне и правне закључке дао ваљане разлоге, у битном за пресуђење, које прихвата и овај суд и на исте упућује, како их не би непотребно понављао.

Неосновано се у жалби браниоца окривљеног истиче да је првостепени суд повредио право на одбрану окривљеног из члана 409 ЗКП, у вези члана 68 ЗКП, тиме што је ВЈТ у Новом Саду на главном претресу дана 02.07.2018. године извршио измену чињеничног описа оптужнице, након чега поступајући суд није пружио окривљеном довољно времена за припремање одбране, а што је суд морао учинити посебно имајући у виду да се окривљени није ни изјашњавао на измењену оптужницу и да је суд требао да констатује на главном претресу да ни окривљени на бранилац немају и поред измене даљих доказних предлога, да окривљеног упита да ли је исте измене и разумео, као и да ли тражи додатни рок за предлагање доказа на наведену измену чињеничног стања.

Наиме, из записника са главног претреса од 02.07.2018. године, видљиво је, да је ВЈТ у Новом Саду након што је доказни поступак завршен прецизирао чињенични опис оптужнице тако што је као време извршења кривичног дела уместо у ноћи "између ... и ... године", означио као време у ноћи "између ... и ... године", као и уместо речи "али не до битног степена", означио "али не у битном степену", из чега је очигледно да се ради о незнатној, а не суштинској измени оптужног акта, те да тиме окривљени није доведен у неповољнију ситуацију у погледу чињеничног стања и правне квалификације, те да је и након тога одбрана окривљеног остала неизмењена. Тачно је да на записнику са главног претреса није констатовано право одбране из члана 409 ЗКП, али сходно члану 409 став 5 ЗКП, предвиђено је да ће суд окривљеном и његовом браниоцу, на њихов захтев, ако оцени да је потребно, обезбедити довољно времена за припремање одбране и у случају измене оптужнице на главном претресу. Овај пропуст првостепеног суда, што није констатовао изјашњење одбране након наведене измене оптужнице, свакако не утиче на законитост и правилност пресуде, јер се не ради о суштинским изменама оптужнице, с једне стране, јер је увидом у списе видљиво да је још у наредби за спровођење истраге и током целе истраге, као време критичног догађаја означено ... године, у вечерњим часовима, тако да се и одбрана окривљеног током целог поступка односила на овако означено време критичног догађаја, које је очигледно омашком у чињеничном опису оптужнице означено у ноћи "између ... и ... године", и то прецизирано, изменом како је напред наведено, након спроведеног доказног поступка, а у погледу друге измене коју наводи бранилац се само ради о језичкој формулацији и чак се не ради о измени оптужнице, коју третира одредба члана 409 ЗКП, па се због наведеног не може сматрати да је у конкретном случају повређено право на одбрану окривљеног, па су наводи жалбе браниоца окривљеног у овом делу оцењени као неосновани.

Неосновано се жалбом браниоца истиче, да су вештаци приликом сачињавања неуропсихијатријског вештачења користили службене белешке, које не могу бити доказ у поступку, те чињеницу да је предлог одбране за одређивањем новог вештачења, одбијен, као и да је на тај начин првостепени суд практично изиграо одредбе ЗКП, у погледу дозвољених доказа на основу којих се пресуда може заснивати, да је првостепени суд засновао пресуду на основу неуропсихијатријског вештачења окривљеног, а које вештачење је сачињено уз коришћење службених белешки, које не могу бити доказ у поступку, да је на тај начин првостепени суд узео садржај службених белешки у обзир приликом

одлучивања у овој правној ствари, да је и неуропсихијатријско вештачење засновано на службеним белешкама, које ни не могу бити у списима.

Увидом у списе видљиво је да у судскопсихијатријском налазу за окривљеног, (388 до 398 Ки-списа), тима вештака Клиничког Центра Војводине, проф. др. Гордане Мишић Павков неуропсихијатар и специјалиста судске психијатрије, доц. др Владимир Кнежевић, психијатар и специјалиста судске психијатрије, и Сташа Милошчин специјалиста медицинске психологије, побројан је садржај списка, па и службене белешке о обавештењу примљеном од грађана, али је из налаза и мишљења очигледно да ове службене белешке нису коришћене приликом сачињавања налаза и мишљења, што је и објашњено приликом исказивања представника тима вештака на главном претресу, па је насупрот наводима жалбе браниоца окривљеног, и по оцени Апелационог суда у Новом Саду, правилан закључак првостепеног суда на страни 28 образложења побијане пресуде, где је навео да је имао у виду приликом одлучивања да је одбрана у току поступка оспоравала закључак комисије вештака, указивала да налаз и мишљење садржи податке, а на којима се заснива закључак комисије вештака, који нису могли бити коришћени у току вештачења, који се односи на службене белешке ПУ Нови Сад и наводе окривљеног које је комисија вештака означила као одбрану окривљеног, због чега је одбрана предложила да се одреди ново судскопсихијатријско вештачење окривљеног, та да је правилан став првостепеног суда када није уважио ове примедбе одбране и предлог да се одреди ново вештачење, сматрајући да су представници комисије вештака Клинике за психијатрију КЦ Војводине, јасно, разумљиво и аргументовано објаснили поступак вештачења, да предметне службене белешке не утичу на коначан закључак комисије, да су се о истим чињеницама сведоци изјашњавали и у прописаној форми пред замеником Вишег јавног тужиоца у Новом Саду и на главном претресу, а да су под одбраном окривљеног подразумевали прикупљање информација о предделиктном, деликтном и постделиктном понашању окривљеног у контексту неуропсихијатријског вештачења и процене урачунљивости окривљеног, а да је допунско вештачење извршено након што је окривљени на главном претресу изнео одбрану. И Апелациони суд у Новом Саду сматра, да је овако сачињен судскопсихијатријски налаз и мишљење законит доказ који се може користити приликом одлучивања, из разлога које је оценио и првостепени суд, да су вештаци поред напред наведеног и прибављене расположиве медицинске документације за окривљеног, као и након обављених прегледа окривљеног и узете анамнезе, при чему је одлука самог окривљеног да ли ће и шта ће у обављеном разговору са вештацима, овима испричати, што се свакако може користити приликом сачињавања судскопсихијатријског налаза и мишљења, тако да насупрот ставу одбране, вештаци нису приликом сачињавања налаза и мишљења поступали супротно одредбама ЗКП, нити правилима медицинске струке, нити је погрешно од стране суда и од стране вештака цењен начин одбране окривљеног током поступка, који се у току истражног поступка бранио ћутањем, а на главном претресу, након 19 месеци од животног догађаја, изнео одбрану, што је и по оцени Апелационог суда у Новом Саду, правилно обрађено кроз понашање и структуру личности, од стране тима вештака и еминентних стручњака медицинске струке, проф. др. Гордане Мишић Павков неуропсихијатра и специјалисте судске медицине, доц. др. Владимира

Кнежевића, специјалисте психијатрије и Сташе Милошчина, специјалисте медицинске психологије.

Наиме, у списима се налази судскопсихијатријски налаз за окривљеног од 22.12.2016. године, и допунски судскопсихијатријски налаз за окривљеног од 19.03.2018. године, које је извршено након што је окривљени на главном претресу изнео своју одбрану. Тим вештака је код окривљеног утврдио најнижи степен интелектуалног нивоа, да је окривљени личност пасивно агресивне структуре, социјално и емоционално недовољно зрела са потенцијалом ка повременом лакој пробоју евентуалног грубљег недовољно елаборираног афективног набоја услед недовољно развијених контролних капацитета, да овакав склоп личности може показивати обрасце дуготрајног трпљења и акумулације непријатног афективног набоја који се повремено смеђују са епизодама пражњења услед слабије контроле и обраде подстицаја као и да код окривљеног није евидентиран клинички манифестан психијатријски поремећај и да су за разумевања понашања окривљеног у време почињеног кривичног дела значајни орјентири наведена својства његове личности, емоционална незрелост и потенцијал ка повременом лакој пробоју афективног набоја у понашању услед недовољно развијених контролних капацитета заједно са благо измењеним схватањем и контролом понашања у оквиру постојања афекта љутње и беса који су генерисани конфликтом између окривљеног и оштећене, о чему говоре испитани сведоци који наводе да је однос између окривљеног и оштећене био неусклађен са честим свађама и међусобним оптуживањима, да је долазило и до напуштања брачне заједнице од стране окривљеног, да је наведени однос резултирао кулминацијом негативних афеката (љутње и беса), код окривљеног, а актуализација конфликта (поновна међусобна свађа), критичног дана потенцирала је кумулиране негативне афекте која је довела до испољавања агресије на плану понашања код окривљеног, да утврђена љубомора и сумњичавост код окривљеног немају квалитет психотичног и не указују на постојање душевне болести или поремећености већ спадају у шири опсег уобичајеног реаговања особа са емоционалном незрелошћу и граничним интелектуалним способностима.

Суд је имао у виду да су вештаци изнели две верзије, у свом налазу и мишљењу.

**У првој верзији** су закључили да уколико се прихвати верзија оптужбе, да је окривљени био под утицајем негативних афеката љутње и беса који су генерисани конфликтом са оштећеном супругом и који су уз описану структуру његове личности имали утицаја на његово понашање у смислу да су његова могућност схватања дела као и могућност управљања својим поступцима биле смањене, али не у битном степену.

**У другој верзији**, након што је окривљени изнео одбрану на главном претресу, у којој је навео да је лишио живота сада покојну оштећену ЕЕ, тек након што је сазнао и видео да је она претходно лишила живота њихово дете, комисија вештака сматра да са психијатријско-психолошког аспеката постоје низ дискутабилних и контрадикторних момената. Као најбитније навели су да сама чињеница да окривљени 19 месеци није изјавио да није убио своје дете, за шта је окривљен, а да је знао да је дете убила оштећена, са психолошко-психијатријског

аспекта је изузетно проблематична у смислу да се ради о најинтензивнијим људским афектима, с обзиром на чињеницу да је губитак детета према свим психијатријским скалама тзв. "животних догађаја" стрес највишег ранга у свим друштвима и културама, да овакав стрес генерише веома снажне непријатне афекте, превасходно туге и доживљаја "слома личности" који утичу на понашање особе, како актуелно- у моменту сазнавања, тако и пролонгирано у времену, када најчешће резултују продуженим депресивним стањем, те да са психијатријско-психолошког аспекта не постоји образложење да особа која је оптужена за убиство свог детета, а која има сазнања да је нека друга особа насилно лишила живота његово дете, категорички не негира кривицу, и то у дужем периоду. Даље су навели, да је афектни статус окривљеног у правно релевантно време такође проблематичан, да је упадљиво да није проверавао да ли је дете живо, није га додиривао, да је опис сопствених осећања у време када је ЕЕ лишио живота ( на питање вештака окривљени навео "Ја сам био као челик, мртав хладан") у том степену контрадикторан уобичајеном људском реаговању и познатој динамици афеката у оваквим ситуацијама да се може озбиљно довести у питање као могућност, јер особа која је изгубила дете у моменту када види мртво сопствено дете, лишено живота на бруталан начин, не може потпуно рационално, са дистанце да "закључи да је дете лишено живота", да у таквим ситуацијама, које су познате као стања "ужаса" особа реагује нецелисходно- тзв. "бујицом покрета" или потпуно одсуством сваке моторне реакције ("афективни ступор"), да је од изузетног значаја да на афективном плану код окривљеног нема актуелног преживљавања трауматичне ситуације (губитак детета), при чему је познато да се овакви афекти не губе, што значи да интензивни афекти везани за ситуацију суочавања, тј. сазнање о губитку детета на свиреп начин, код окривљеног нису уочени приликом прегледа, да окривљени само вербализује осећање "бола" због изгубљеног детета при чему током разговора се афективно не покреће, остаје миран, у једном моменту покрива лице рукама као да плаче, али је упадљиво одсуство не само суза, већ и афективне експресије плача (мимична мускулатура је мирна), нема осећања кривице и кајања, те да је баш напротив основно расположење код окривљеног очувано, нема пада вољно-нагонских динамизама, укључујући и социјална интересовања (наводи како време проводи у притвору-друштвен је, води разговоре са притвореницима, контактира са адвокатом и информисан је у погледу дужине затворске казне, као и максимално запрећеном казном у овом случају). У другој верзији догађаја, према тиму вештака, уколико суд утврди да је окривљени починио кривично дело које му се ставља на терет на начин како је то изнео у својој одбрани комисија вештака је мишљења да је окривљени био под утицајем интензивнијих негативних афеката љутње и беса који су генерисани доминантно сазнањем да је сада покојна оштећена ЕЕ убила њихово дете, али и конфликтом са оштећеном, који негативни афекти су уз описну структуру његове личности имали утицаја на његово понашање у смислу да су његова могућност схватања дела, као и могућност управљања својим поступцима биле смањене у битном степену, дакле **да је био битно смањено урачунљив.**

И по оцени Апелационог суда у Новом Саду, а насупрот наводима жалбе браниоца окривљеног правилно првостепени суд, како наводи на страни 25 образложења пресуде, прихвата прву варијанту коју је комисија вештака изнела

у свом основном налазу и мишљењу и закључио да је окривљени био под утицајем негативних афеката љутње и беса који су генерисани конфликтом са оштећеном и који су уз описану структуру његове личности имали утицаја на његово понашање у смислу да су његова могућност схватања дела, као и могућност управљања својим поступцима, биле смањене али не у битном степену, док правилно првостепени суд није прихватио другу варијанту коју су вештаци навели, да је окривљени био битно смањено урачунљив управо због појашњења коју је комисија вештака навела у свом допунском налазу и мишљењу и на главном претресу, јер са психијатријског и психолошког аспекта постоји низ дискутабилних и контрадикторних момената, да окривљени 19 месеци није изјавио да није лишио живота своје дете, а да је знао да је то исто учинила оштећена, а што је и објашњено и наведено напред у овој пресуди, а због чега је правилно првостепени суд оценио и прихватио основни и допунски судскопсихијатријски налаз за окривљеног АА, те исказе др Гордане Мишић Павков и др Кнежевић Владимира и то прву верзију да је окривљени, у време извршења кривичног дела био урачунљив, да су му способност схватања дела и управљања својим поступцима биле смањене, али не у битном степену.

И по оцени овог суда, правилно је судскопсихијатријски налаз и мишљење за окривљеног, прихваћен од стране првостепеног суда и оцењен као законит доказ, дат у складу са правилима науке и медицинске струке, дат стручно, јасно и детаљно, ради се о комисији вештака квалификованих за дату област вештачења, при чему су вештаци дали два закључка и то за верзију догађаја која је наведена у оптужници и за верзију догађаја наведеног као у одбрани окривљеног, па се другачији наводи жалбе браниоца окривљеног, оцењују као неосновани.

Неосновано се жалбом браниоца окривљеног пресуда побија због непотпуно утврђеног чињеничног стања и истиче да није јасно на који начин је првостепени суд утврдио редослед радњи које описује у изреци пресуде, да у образложењу пресуде није навео како је утврдио хронологију радњи окривљеног, да је најпре убио ошт. ЕЕ, а након тога да је пришао дечијем кревету и извршио убиство млт. ЖЖ, обзиром да ни судскомедицинским вештачењем није могло бити утврђено тачно време смрти за оштећене, јер насупротив наводима жалбе браниоца окривљеног, и по оцени Апелационог суда у Новом Саду, потпуно и правилно утврђено чињенично стање, као и хронологију радњи окривљеног и ток догађаја, првостепени суд је утврдио брижљивом, савесном оценом изведених доказа и сваког појединачно и у вези са осталим доказима у свему у складу са чланом 419 ЗКП и након тога извео закључак о извесности постојања одређених чињеница, па и хронологије радњи окривљеног ценећи како писмене доказе у списима, записник о извршеном увиђају и фотодокументацију која се налази у списима, исказе свих испитаних сведока, и налаза и мишљења вештака обдуцента проф. др Стојана Петковића који је са др Малетин Миљаном извршио обдукцију леша оштећене ЕЕ, и млт. ошт. сада пок. ЖЖ, како је наведено на страни 19 и 20 образложења побијане пресуде, оценио доказе и утврдио чињенице у свему у складу са чланом 16 ЗКП, непристрасно ценећи изведене доказе и на основу њих са једнаком пажњом утврђујући чињенице које терете или у корист окривљеног и које су од значаја за доношење судске одлуке, ценећи изведене доказе по слободном судијском уверењу, при

чему је и по оцени Апелационог суда у Новом Саду, изведеним доказима пресуду засновао на чињеницама у чију је извесност уверен и које је детаљно анализирао у погледу кривичноправних радњи окривљеног око хронологије и тока догађаја, на страни 32 и 33 образложења побијане пресуде које у свему прихвата и овај суд и на исте упућује.

Правилно закључује првостепени суд да је међусобни однос између окривљеног и његове бивше супруге критичног дана након више поновних међусобних свађа, довео до испољавања агресије на плану понашања код окривљеног, да је окривљени критичне вечери у љутњи и бесу оштећену током свађе тукао нанео јој више повреда по целом телу, на чему се није зауставио, већ јој је ножем задао три убодине и једну резну рану врата од које повреде је услед искрварења и пресечених великих крвних судова са десне стране врата преминула.

Правилно је првостепени суд анализирао и није прихватио одбрану окривљеног, да када је видео да је беба лишена живота и да је одмах започео свађу са оштећеном, не наводећи да ли је бебу дизао или проверавао да ли је можда жива, па како је записником о увиђају констатовано да је у дечијем кревету, потрбушке, раширених ногу и руку, десним образом положеним на душек лежала беба стара неколико месеци, да се испод главе, врата и груди на душеку налазила велика флека црвене боје налик на крв, што је све забележено фотодокументацијом, па правилно првостепени суд закључује да је млт. оштећена након лишења слобода била померана, оваква радња оставила би трагове на постељини креветића, на самом креветићу или на поду и управо чињеница да окривљени није дизао и проверавао да ли је дете живо, по мишљењу тима вештака Клинике за психијатрију и са психијатријско психолошког аспекта врло дискутабилно и контрадикторно понашању човека у ситуацији када види да му је дете лишено живота, и да је заиста оштећена сада пок. ЕЕ, лишила живота њихову заједничку ћерку, правилно првостепени суд и по оцени овог суда, сматра, да би окривљени по сазнању да му је дете лишено живота по уобичајеном људском реаговању, да ли је дете живо... афективно би се понашао, како је детаљно објашњено неуропсихијатријским вештачењем од стране тима вештака.

Управо из детаљне анализе свих изведених доказа, насупротив наводима жалбе браниоца окривљеног утврђена и је и хронологија кривичноправних радњи окривљеног, као у изреци побијане пресуде, да је окривљени прво лишио живота своју супругу, а потом и њихову заједничку млт. ћерку, да то произилази и из чињеница констатованих обдукционим записницима за обе пок. оштећене и налаза и мишљења вештака судске медицине, где се код пок. ошт. ЕЕ утврђује да јој је нанета рана у виду секотине предње стране врата чије дно завршава на кичменом стубу у склопу које ране су пресечени мишићи предње стране врата, гркљански поклопац, зид ждрела, десни десети мождани нерв, десна унутрашња вратна вена и десна заједничка вратна артерија, при чему засеци коже на ивицама указују на вишечино повлачење сечива ножа у тренутку наношења резне ране врата, а такође и код пок. оштећене млт. ЖЖ, где се утврђује да је оштећеној нанета резна рана предње стране врата са пресецањем великих артерија и вена врата која је настала заживотно повлачењем оштрице механичког предмета преко предње стране врата, при чему два мала засека коже на ивицама ране указују на вишечино повлачење ножа у тренутку наношења резне ране врата, а

што упућује на закључак да су обе оштећене лишене живота на скоро идентичан начин, да се код оштећене ЕЕ, ради о секотинама предње стране врата а и код млт. ЖЖ о резној рани предњој страни врата. Поред наведеног, правилно је првостепени суд из исказа сведока ЗЗ, који је интерпретиран детаљно на страни 15 и 16 образложења побијане пресуде, и правилно оцењен и прихваћен од стране суда на страни 31 и 32 образложења побијане пресуде, који је живео као подстанар у трећој по реду гарсоњери, дакле, као сусед окривљеног и сада пок. оштећене, и који је навео да је након, што је чуо око 22,30 часова, да је окривљени дошао кући, да је убрзо почела свађа између окривљеног и оштећене ЕЕ, да је чуо ЕЕ како плаче и како изговара неколико пута реч " не " и "после овог што си ми сад урадио, ја немам са тобом шта да тражим", да су и сведоци ДД и ГГ дошли код овог сведока и рекли да "изгледа да АА туче ЕЕ", а из чега произилази да је окривљени тај који је критичне вечери први напао оштећену, нанео јој бројне повреде које су и констатоване обдукционим записником.

Неосновано се жалбом браниоца окривљеног истиче да не постоје докази на основу којих би суд на несумњив начин утврдио да је окривљени извршио кривична дела кухињским ножем који је пронађен у лавабоу, обзиром да обављеним ДНК вештачењем на њему није пронађен ДНК профил окривљеног, обзиром да је правилно првостепени суд на страни 33 и 34 образложења побијане пресуде анализирао основни и допунски налаз ДНК вештачења, надаље, анализирао и по оцени и овог суда, правилно закључио да ошт. ЕЕ критичном приликом није лишила живота млт. ЖЖ, већ да се догађај одиграо у време и на начин како је и наведено у изреци побијане пресуде.

И по оцени овог суда, неосновани су наводи жалбе браниоца окривљеног у овом делу, да на кухињском ножу нису пронађени биолошки трагови окривљеног АА, који у својој одбрани не спори и признаје да је тим кухињским ножем лишио живота своју супругу ошт. ЕЕ, без да су на том кухињском ножу остали његови биолошки трагови, што га онда не искључује ни као извршиоца кривичног дела у односу на њихово заједничко дете млт. ЖЖ у то време стару свега четири месеца, што је са извесношћу утврђено изведеним доказима, што је и првостепени суд образложио на страни 34 и 35 образложења побијане пресуде и да на закључак суда, да је окривљени извршио кривично дело тешко убиство из члана 114 тачка 11 КЗ, не утиче чињеница што на дршци предметног ножа нису пронађени трагови ДНК профила окривљеног, јер су вештаци категорички навели да може да се деси да приликом сваког контакта не мора да дође до трансфера биолошког материјала неког лица на неки предмет, да биолошки материјал не буде довољан за добијање ДНК профила и да све то зависи од дужине контакта лица са предметом, од тога какав је донор биолошког материјала, од врсте биолошког материјала и од површне предмета, што значи да се критичном приликом једноставно десило да иако је окривљени држао предметни нож, којим је несумњиво лишио живота обе оштећене, да се на дршку ножа нису пренели његови биолошки трагови или ако су се и пренели да нису били довољни за добијање ДНК профила.

Неосновано се жалбом браниоца окривљеног, истиче, да је изабрани начин одбране окривљеног, да одбрану изнесе тек након 19 месеци, оцењен од стране тима вештака фактички као отежавајућа околност, јер, је његов изабрани начин

изношења одбране, да обзиром на критични догађај, одбрану изнесе тек након 19 месеци, од стране тима вештака анализиран кроз уобичајено понашање просечног човека у таквој ситуацији.

Насупрот наводима жалбе браниоца окривљеног у делу којем побија пресуду због погрешне примене материјалног права по оцени Апелационог суда у Новом Саду правилном применом материјалног права је првостепени суд у радњама окривљеног, несумњиво утврдио кривично дело тешко убиство из члана 114 тачка 11 Кривичног законика, на штету супруге сада пок. ошт. ЕЕ, и њихове заједничке ћерке млт. ЖЖ, старе у то време свега четири месеца, што је детаљно и образложио на страни 36 и 37 образложења побијане пресуде, које прихвата у свему и овај суд, да је урачунљивост окривљеног била смањена али не у битном степену, што је утврђено неуропсихијатријским вештачењем од стране тима вештака КЦВ Клинике за психијатрију Војводине у Новом Саду, као и да је дела починио са директним умишљајем као обликом виности, како је и наведено на страни 37 образложења побијане пресуде.

Наиме, кривично дело тешко убиство из члана 114 тачка 11 КЗ, предвиђа да ће се затвором најмање 10 година или затвором од 30 до 40 година, казнити, ко са умишљајем лиши живота више лица, а не ради се о убиству на мах, убиству детета при порођају или лишењу живота из самилости, па како је критичном приликом окривљени, како је напред наведено, а и у изреци побијане пресуде, лишио живота своју супругу сада пок. ошт. ЕЕ, и заједничку ћерку млт.ЖЖ и то на тај начин што је обема оштећенима нанео резне ране у пределу врата у склопу којих је дошло до пресецања великих крвних судова са последичним искрварењем, а што је у директној узрочно-последичној вези са чињеницом наступања смрти. Ово је специфична конструкција тешког убиства, према којој се извршење два или више умишљајних убистава у стицају квалификује као једно тешко убиство. При томе није од значаја да ли је ова последица остварена једном делатношћу или са више одвојених радњи. Из овог кривичног дела изузета су привилегована убиства, убиство на мах, убиство детета при порођају, или лишење живота из самилости, што овде није случај, неосновано се наводима жалбе браниоца окривљеног, пресуда побија због погрешне примене материјалног права и погрешне правне квалификације.

Тачни су наводи жалбе браниоца окривљеног, да првостепени суд у образложењу побијане пресуде није детаљније образложио директан умишљај окривљеног приликом извршења овог кривичног дела за које је оглашен кривим, али је из изведених доказа, начина извршења дела и по оцени Апелационог суда у Новом Саду, несумњиво изведеним доказима утврђено да је окривљени дела починио са директним умишљајем. Директан умишљај постоји кад је учинилац био свестан свог дела и хтео његово извршење. Присутне су, дакле, и интелектуална и волунтаристичка компонента, али су њихове садржине одређене на уопштен начин, тако да је задатак суда да одреди шта то значи бити свестан свог дела, односно кад је учинилац хтео његово извршење. Мора да постоји свест о односу према извршеном делу, да постоји схватање као постојање, тачне објективне представе о извршеном делу. Свест код директног умишљаја мора обухватати све оне околности које улазе у биће тог кривичног дела. Кад је реч о последици кривичног дела, свест учиниоца мора да обухвата

потпуно извесног њеног наступања. Битно је да постоји и тачна представа о садржини последице дела, у конкретном случају несумњиво је да наношењем резних рана у пределу врата у склопу којих је дошло до пресецања великих крвних судова са последичним искрварењем, а што је у директној узрочно-последичној вези са чињеницом наступања смрти, следи закључак, да је окривљени свестан, да оштећенима задаје повреде у делу тела где се налазе витални органи и да ће их на тај начин лишити живота, што је и хтео, наносећи обема оштећенима тешке телесне повреде опасне по живот, које су у кратком времену довеле до смрти, које су детаљно описане у изреци побијане пресуде, као и да је хтео извршење, те да је стога критичном приликом у односу на обе оштећене поступао са директним умишљајем.

На основу напред наведеног произлази да се у жалби браниоца окривљеног не износе нове чињенице и нови докази који нису били предмет расправљања од стране првостепеног суда, а таквог су карактера или значаја да би могли довести у сумњу правилност чињеничних утврђења и другачије одлуке суда, већ се даје сопствена оцена изведених доказа другачија од става првостепеног суда, износи се сопствена оцена чињеница и изведених доказа која нема утицаја на правилност изнетих разлога пресуде, због чега је иста оцењена као неоснована.

Овај суд је приликом одлучивања имао у виду да ВЈТ није изјавио жалбу против побијане пресуде, те да је жалба браниоца окривљеног изјављена у корист окривљеног, па је у том контексту ценио наводе жалбе браниоца окривљеног у делу у којем пресуду побија због одлуке о казни.

По оцени Апелационог суда у Новом Саду првостепени суд је правилно ценио све околности из члана 54 КЗ, које утичу да казна буде већа или мања, (олакшавајуће и отежавајуће околности). Од олакшавајућих околности на страни окривљеног, суд је ценио његову ранију неосуђиваност, делимично околности које су довеле до наступања љутње и беса код окривљеног, а тичу се његовог међусобног односа са сада пок.ЕЕ.

Правилно је првостепени суд, од отежавајућих околности на страни окривљеног ценио исказану упорност и агресивност приликом извршења кривичног дела, потпуно одсуство осећања кривице и кајања, да су оштећене биле чланови његове најуже породице, супруга и малолетна ћерка, да критичном приликом нису пружале никакав отпор, нити се браниле, те посебно чињеницу да је малолетна оштећена била дете, беба старости свега четири месеца, која је тек започела живот, потпуно беспомоћна, незаштићена и несвесна ситуације око себе, коју је окривљени уместо да је као један од родитеља штити и пази, лишио живота и то на тако свиреп и безосећајан начин, дакле, правилно је као отежавајућу околност цењен степен угрожавања односно повреда заштићеног добра.

Правилно је првостепени суд као отежавајућу околност ценио бројност повреда које је критичном приликом задобила пок. ЕЕ и то три убодне и једну резну рану у пределу врата наневши јој тиме у збиру тешке телесне повреде опасне по живот у виду ране секотине предње стране врата ширине 10 цм и

висине 4 цм чије дно завршава на кичменом стубу у склопу које ране су пресечени мишићи предње стране врата, гркљански поклопац, зид ждрела, десни десети мождани мишићи предње стране врата, гркљански поклопац, зид ждрела, десни десети мождани нерв, десна унутрашња вратна вена и десна заједничка вратна артерија, као и две убодине испод десног угла доње вилице димензија 2x0,7 цм са каналима ране који улазе у простор резне ране врата и убодину на левој страни врата димензија 2x0,7 цм приближно вертикалног правца са једним оштрим-горњим и једним затупастим-доњим углом, свестан да јој задаје повреде у делу тела где се налазе витални органи и да ће је лишити живота што је и хтео, као и два крвна подлива унутрашње стране десне надлактице пречника по 1,цм, крвни подлив унутрашње стране леве надлактице пречника 1 цм, крвни подлив десног чеоног и десног теменог дела поглавине нагњечења меких ткива унутрашњег угла десног ока и испод доњег десног капка са површним раздеротинама величине 0,5x0,1 цм, мрљасту нагњечину десне носне-усне бразде величине 1,5x0,5 цм, цртасту огреботину левог образа дужине 5 цм и огуљотину 1x1 цм, и више мрљастих крвних подлива предње стране врата, да је оштећеној млт. ЖЖ, старој само четири месеца стиском шаке о главу именоване оштећене истој нанео тешке телесне повреде у виду линијског прелома темених костију, док је истовремено истим ножем именованој ошт. нанео резну рану у пределу предње стране врата дужине 9,5 цм, што и по оцени Апелационог суда у Новом Саду указује на исказну упорност и бруталност окривљеног.

По оцени Апелационог суда у Новом Саду неосновано се жалбом браниоца окривљеног предлаже блаже кажњавање, јер, обзиром на све напред наведене околности, пре свега, личност окривљеног и тежину почињених кривичних дела, да окривљени није показао никакво кајање ни жаљење због учињеног, блажом казном се не би постигла сврха кажњавања обзиром на тежину почињеног кривичног дела и личност окривљеног као учиниоца, висок степен кривице, да је лишио живота чланове најуже породице, које је требало да штити, супругу и дете старо свега четири месеца, што указује на потпуно непоштовање према људском животу као највећој друштвеној вредности, па се блажом казном затвора од максималне запрећене казне за ово кривично дело у трајању од 40 (четрдесет) година, не би постигла сврха кажњавања у оквиру опште сврхе кажњавања из члана 42 КЗ специјалне и генералне превенције, нити би се могло утицати на окривљеног да се уздржи од сличног понашања, утицати на друге да не врше кривична дела и уједно изразити друштвена осуда за овакво понашање.

Управо из напред наведених разлога жалба браниоца окривљеног којом се побија пресуда због одлуке о кривичној санкцији, се показује неоснованом.

Правилно је првостепени суд, на основу члана 258 став 4 ЗКП оштећене ББ и ВВ са имовинско-правним захтевом упутио на парницу.

Основано се жалбом браниоца окривљеног побија пресуда у делу одлуке о изреченој мери безбедности одузимања предмета из члана 87 КЗ, те да првостепени суд у том делу није дао јасне разлоге у погледу испуњености услова из члана 87 КЗ, у односу на предмете које је одузео од окривљеног изрицањем

мере безбедности одузимањем предмета, а који су таксативно побројани у изреци побијане пресуде, да је једини предмет кривичног дела који суд није одузео, кухињски нож који представља предмет извршења кривичног дела, па је Апелациони суд у Новом Саду, усвајањем жалбе браниоца окривљеног у наведеном делу, а у одсуству жалбе Вишег јавног тужиоца у Новом Саду, отклонио изречену меру безбедности одузимања предмета из члана 87 КЗ, а при том је имао у виду да првостепени суд може накнадно одлучити о привремено одузетим предметима.

Како је суд окривљеног огласио кривим, правилно га је на основу члана 264 став 4 ЗКП обавезао да плати трошкове кривичног поступка у износу од 196.897,20 динара, које је дужан платити на жиро рачун Вишег јавног тужилаштва у Новом Саду, трошкове кривичног поступка који се односе на награду и нужне издатке пуномоћника оштећених адвоката Челекетић Вељка у износу од 762.000,00 динара, које је дужан платити оштећенима ББ и ВВ, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док награде и нужни издаци постављеног стручног саветника и постављеног пуномоћника млт. оштећене падају на терет буџетских средстава суда, а окривљени је ослобођен од плаћања преосталог дела трошкова кривичног поступка и паушалог износа.

Правилно је првостепени суд на основу члана 266 ЗКП одлучио да награда и нужни издаци браниоца по службеној дужности окривљеног АА, падају на терет буџетских средстава суда.

Због свега напред изложеног, на основу члана 457 и члана 459 став 1 ЗКП одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар:  
Надежда Малкић-Станисављевић

Председник већа-судија:  
Драгољуб Вујасиновић, с.р.  
ЗТО: